

[Finansministeren.]

toldsamarbejdsrådet, går ud på, at der ydes told- og afgiftsfrihed for visse mindre gaveforsendelser mellem medlemslandene.

Konventionen går ud på at tillade midlertidig indførsel af videnskabeligt udstyr m. v. til brug ved videnskabelig forskning eller uddannelse.

Jeg gør opmærksom på, at vedtagelsen af lovforslaget indebærer folketingets samtykke til ratifikation af konventionen. Oversættelser af rekommandationen og konventionen er optaget som bilag til lovforslaget.

Forslaget i § 1, nr. 3, indeholder en vigtig nyskabelse, idet der foreslås skabt hjemmel for indførelse af en såkaldt brugstarif, d. v. s. en tarif, i hvilken toldtariffen, EFTA-opdelingerne og de handelsstatistiske varespecifikationer er sammenarbejdet. Indførelsen af en brugstarif vil først og fremmest imødekomme et længe næret ønske hos Danmarks Statistik. Herved skabes der mulighed for, at der ved klareringen af varer kan anvendes én fælles blanket, i hvilken angivelsen af varernes art, mængde og værdi opdelt i brugstarifpositioner kan ske under ét, til brug både for toldvæsenet ved klareringen og for Danmarks Statistik ved udarbejdelsen af handelsstatistikken. Herved bliver grundlaget for handelsstatistikken bedre, idet angivelserne af toldmæssige grunde vil blive kontrolleret af toldvæsenet. For erhvervslivet medfører indførelsen af en brugstarif, at varespecifikationerne vil være samlet på ét sted, og at klarereren fritages for at afgive en særlig blanket til statistikbrug.

Spørgsmålet om indførelse af en brugstarif har været forelagt i toldkommissionen, hvor erhvervslivets repræsentanter modtog det positivt.

Jeg vil gerne understrege, at beregningen af told for indførte varer, der angives i henhold til brugstariffen, naturligvis vil give samme resultat som angivelse i henhold til toldtariffen.

Udarbejdelsen af brugstariffen, som det er hensigten at bringe i anvendelse fra den 1. januar 1970, og som vil blive udsendt i en særlig bekendtgørelse i god tid inden dette tidspunkt, foretages af tolddepartementet i samarbejde med Danmarks Statistik og direktoratet for toldvæsenet.

Lovforslaget indeholder endelig i § 2, nr. 1-14, nogle ændringer til toldtariffen, hvorved man dels foretager et par mindre tekniske ændringer i tariffen, dels imødekommer visse ønsker fra erhvervsside om toldfritagelse for en række varer, der ikke fremstilles her i landet, men som anvendes i den danske produktion. Jeg skal i øvrigt vedrørende disse forslag tillade mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget.

Ændringerne til tariffen vil medføre et indtægtsstab for statskassen, som det ikke er muligt at beregne med nøjagtighed, men som skønnes ikke at ville overstige 3 mill. kr. årligt med de gældende toldsats'er og ikke at ville overstige 2 mill. kr. årligt efter den 1. januar 1972, når toldnedsættelserne i medfør af Kennedyrunden er helt gennemført.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om fornyelse af et statspræmieobligationslån.*

Den 1. oktober 1969 udløber det præmieobligationslån på 100 mill. kr., som blev optaget i 1954. Det drejer sig om de røde obligationer.

Obligationerne, der hver lyder på 50 kr., blev udsolgt i maj 1956, og kursen har siden dette tidspunkt ligget over pari.

Da det må anses for ønskeligt at fastholde den private opsparing, der er sket ved optagelsen af dette lån, og da det endvidere er ønskeligt, at finansministeriet får mulighed for at fortsætte lånet på 100 mill. kr. til en renteudgift på 4 pct. p.a., foreslås det at forny lånet for en 15-årig periode.

Fornyelsen foreslås i lighed med fornyelser af andre præmieobligationslån gennemført på den måde, at gyldigheden af de foreliggende obligationer forlænges, og således at der i forlængelsesperioden — som er foreslået til 15 år — udtrækkes præmier til samme beløb og af samme antal som hidtil.

Det vil utvivlsomt herved kunne opnås, at langt de fleste obligationsejere fortsat vil deltage i lånet.

Som følge af lånets fornyelse foreslås som nyt tidspunkt for forældelse af obligationerne den 1. oktober 1987.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget

[Finansministeren.]

svarer til bestemmelser, der gælder for statens andre præmieobligationslån.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til forslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Endelig tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om statsgaranti for obligationslån optaget af Færøernes Realkreditinstitut.

Forslaget er en videreførelse af den garantiordning for Realkreditinstitutets obligationer, som blev indført ved lov nr. 174 af 5. juni 1959 og videreført ved lov nr. 53 af 4. marts 1964, som udløber den 31. marts 1969.

Statsgarantien for Realkreditinstitutets obligationer er en støtte til den vigtigste næringsgren på Færøerne, fiskerierhvervet, idet obligationerne kun med denne garanti vil kunne opnå rimelige kurser. Statsgarantien er endvidere en forudsætning for den midlertidige ordning, hvorefter Danmarks Nationalbank overtager obligationerne til parikurser.

Voksende udgifter til anskaffelse og ombygning af fiskerfartøjer forudses at medføre forøget efterspørgsel efter instituttets lån. Det foreslås derfor at forøge den årlige garantiramme fra 8 til 10 mill. kr.

Da man har erfaring for, at anskaffelserne kan variere stærkt fra år til år, foreslås det samlede garantibeløb, 50 mill. kr., tilladt udnyttet frit inden for 5 års perioden 1. april 1969-31. marts 1974.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, tillader jeg mig at anbefale dette til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af Egon Jensen til boligministeren:

„Vil ministeren tage initiativet til, at statens refusion af kommunernes udgift til boligsikring sker på et betydeligt tidligere tidspunkt af hensyn til kommunernes i forvejen stramme likviditet.“

Skriftlig begrundelse:

Boligsikringsordningen har nu fungeret i godt et år, og man har et billede af den økonomiske side af sagen. Denne ordning har betydet, at mange medborgere er i stand til at betale huslejen i en bolig, der svarer til familiens behov. Det er altså en god ordning, selv om der er opstået nogle skønhedspletter, som vi senere må rette. Kommunernes andel er ganske vist i loven sat ned fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{1}{3}$ af boligsikringsudgiften, men dette betyder ikke, at kommunerne får mindre udgifter, tværtimod, og dette klager kommunerne ikke over.

Men kommunerne skal stå i forskud med hele beløbet i mere end 1 år, og selve ordningen indebærer på grund af huslejestøttens omlægning, at udlægget bliver langt større end før. For en middelkøbstad som Slagelse betyder det, at man for 1967-68 måtte stå i forskud med 1,4 mill. kr., hvoraf staten skal betale 928.000 kr. Dette er en meget hård belastning af kommunens likviditet, som hindrer andre opgavers løsning. For udviklingskommunerne er problemet betydelig mere alvorligt.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Egon Jensen: Som det fremgår af min skriftlige begrundelse, har man nu et overblik over boligsikringens virkninger økonomisk både for stat og kommune. Ordningen er, som jeg også dér gør opmærksom på, udtryk for en positiv familierpolitik, som har betydet, at mange medborgere nu er i stand til at betale huslejen i en bolig, som svarer til familiens behov. Der er nogle skævheder, som vi senere må se på.

Men selv om kommunernes andel i boligsikringen, som førhen hed huslejetilskud, er nedsat fra to tredjedele til en tredjedel, så betyder dette, at mange kommuner har fået en udgift, som er fordoblet, og dette klager kommunerne ikke over. Men det, der er mere alvorligt, er, at kommunerne nu skal stå i forskud med et udlæg for staten, der i forhold til før er 5-6 gange så stort, og det finder man urimeligt.

For en middelkøbstad som Slagelse be-